

[Poul Nødgaard]

for vidt her at gennemgå alle former for overførselsindtægter. Rækken er nemlig som nævnt nærmest uendelig. Derfor blot et par eksempler på problemets alvor. Dette eksempel er hentet fra den kommunale verden, hvor man jo også kender overførselsindkomstproblematikken.

I et kommunalt blad lød overskriften forleden – og jeg citerer: »For en række københavnske omegnskommuner er 1970'ernes kortsigtede økonomiske planlægning ved at blive en bombe under kommunekasserne.« År for år bliver de kommunale budgetter i stigende grad belastet med pensionsudgifter til tjenestemænd. Bag det her fremførte gemmer sig, at mange kommuner i 1970'erne – og med glansen af de glade 1960'ere – ikke havde tanker om at forsikre sig ud af deres pensionsforpligtelser over for et stigende antal tjenestemandsansatte. Forklaringen på dette har helt givet været den, at mange kommuner troede, at pengerigeligheden i samfundet ville fortsætte med uformindsket styrke.

De seneste år har imidlertid overbevist de ikkeforsikrede kommuner om, at bøtten økonomisk set er vendt, og man er derfor nu for alvor begyndt at tænke over de kæmpemæssige økonomiske forpligtelser, der melder sig om ganske få år. Derfor er de forsikringsløse kommuner nu begyndt at undersøge, hvad det vil koste dem at forsikre deres tjenestemænd med tilbagevirkende kraft. Det vil blive en særdeles dyr affære, kan jeg oplyse Folketinget om.

Hvordan tegner billedet sig så på det statslige område? Her er tendensen præcis den samme: om ganske få år vil antallet af tjenestemænd til pensionering på det nærmeste eksplodere. Tænk eksempelvis på lærerområdet – alle lærere er som bekendt statstjenestemænd. Enorme beløb skal der afsættes på de årlige finanslove, hvis man skal have et pensioneringssystem af tjenestemænd. Der burde i øvrigt efter min opfattelse afsættes de årlige beløb til disse pensioneringsordninger, så man én gang for alle gjorde bordet rent. Den nuværende situation er ganske enkelt uholdbar. Den tid, den sorg, vil sikkert flere her sige, men så enkelt er det nu ikke at drive samfundsøkonomi.

Men lad mig ganske kort vurdere den dagsaktuelle situation, hvor flere og flere borgere modtager overførselsindtægter. Her er det Fremskridtspartiets opfattelse, at alle kræfter må sættes ind på at reducere disse statslige ud-

gifter, og her tænker jeg i første omgang på, at Folketinget i højere grad må styrke erhvervslivet. Det øger beskæftigelsen, og arbejdsløhedsunderstøttelsen vil så ganske enkelt falde.

Det, som Fremskridtspartiet ønsker med denne folketingsdebat, er at understrege, at advarselssignalerne har lydt, og at regeringen bør fremlægge initiativer, så overførselsindtægterne kommer under fornøden kontrol. Det dagsordensforslag, en række partier har fremsat her i dag, lægger op til at skulle køre videre og sikkert også endda udvide de nuværende overførselsindtægter i takt med den løbende lovgivning i Folketinget.

Måtte jeg ganske kort sige til slut, at det er uansvarligt, hvis Folketinget ikke allerede nu ser realiteterne i øjnene, nemlig at der foretages en opbremsning i overførselsindtægterne. En artikel fra Jyllands-Posten i søndags taler sit tydelige sprog om, hvor Danmark er på vej hen. I løbet af 10 år, fra 1980 til 1990, er der sket en eksplosion i alle arter af overførselsindtægter, og hvis det fortsætter de kommende 8-10 år, spørger jeg dem, der hele tiden siger, jamen hvad er det, I vil: Tror I, Danmark kan blive ved med at finde de penge? Så lad os lade være med at diskutere, om det er det ene eller det andet eller det tredje, simpelt hen. Problemet er, om Danmark kan blive ved med at finde alle de milliardbeløb, der skal til til overførselsindtægter. Jeg tror det ikke, og så vil jeg til allersidst sige: Hvorfor overlade en ubehagelig beslutning til kommende lovgivere, for det er det, et flertal i dette Folketing i øjeblikket er på vej til. Det betyder at skyde et problem fra sig, som man udmærket kan se eksisterer, men som man ikke vil se i øjnene. Ind under gulvtæppet med det, og så lad nogle andre tage de ubehagelige beslutninger og rydde op i det fallitbo, som et flertal her i Folketinget i denne stund er på vej til at køre ud i!

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Jeg skal starte med at sige, at er der én ting, vi ikke er gode til i Socialdemokratiet, så er det at putte problemerne ind under gulvtæppet. De bemærkninger, som den forrige ordfører havde, føler jeg mig ikke ramt af.

Men så vil jeg godt til hr. Poul Nødgaard sige, at overførselsindtægterne, som altså er overførselsindkomster, ikke er uendelige. Det er en